

ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) optræder saa bestemt som Talsmand for modsatte Anskuelser. Han har, som jeg allerede har udviklet, den Fortjeneste af vor constitutionelle Tids Barndom, at han har bragt den Praxis ind, som senere har udviklet sig, og han er ved at forkaste Posten til uforudseelige Udgifter væsentlig meddeelig i det nu bestaaende, rigtige System, at der gjøres Overskridelser af Finantsloven, som først senere komme til Bevilling eller Decharge. Dette System kan ganske vist medføre stor Fare, men der er en Mand, der fremfor Alle er staaet frem og har sagt, at man ikke skulde bryde sig om disse Farer eller engang lægge sig paa Hjerte, at denne Fare ved en vis Leilighed er bleven konstateret paa en skarp og fremtrædende Maade, og denne ene Mand er den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Han har nemlig gjentagne Gange sagt i denne Sal, som ogsaa andelsfæds, at det var efter hans Overhøring en god og velsignelsesrig Gjerning, at Rigsretten i sin Tid havde frikendt et Ministerium, som havde foretaget Udgifter udenfor Finantsloven, ikke uden Rigsdagens Samtykke, men imod den af Rigsdagen fattede Beslutning (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!). Jo, den ærede Rigsdagsmand har gjentagne Gange sagt det og fremhævet for os det Glædelige i Rigsrettens Afgjørelse, saa at det umuligt kan gaae an nu at nægte det eller stille Sagen, som om han ikke havde meent det (Tscherning: Kun det Halve!). Ja, om der saa kun blev det Halve tilbage af de Overskridelser, der fandt Sted, saa vil jeg dog sige, at det var tilstrækkeligt for at godtgjøre de Farer, der fandtes derved, og i alt Fald tilstrækkeligt til at fraskrive den ærede Rigsdagsmand Retten til at tale om de særdeles store Betænkeligheder ved, at Udgifter overhovedet foretages udenfor Finantsloven. (Tscherning: Nei!). — Den Tanke, der ligger til Grund for den ærede Rigsdagsmands og flere andre ærede Rigsdagsmands Anskuelser om disse Forhold, fandt første Gang et bestemt og prægnant Udtryk i Lovet 1856; dengang blev der i et Lovforslag, den senere Lov af 8de Marts 1856 om Borgere- og Almueskolevæsenet, indført en

saakaldet Bevillingsparagraph. Den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) anførte under Finantslovens anden Behandling, at Professor Steen dengang som Finantsudvalgets Ordfører motiverede denne Paragraph med stor Dygtighed, og da jeg er saa særdeles sjællig, indrømmede jeg dette og sagde ogsaa, at han havde motiveret den med stor Dygtighed. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg er bleven noget forledet af den ærede Rigsdagsmand; thi Sagen er, at Bevillingsparagraphen slet ikke er bleven motiveret, da den første Gang foresloges og vedtoges, idet der ikke blev sagt et eneste Ord om den; den kom frem, baaren af de ansete Navne i Finantsudvalget, og gik uden nogen Discussion eenstemmig igjennem med 65 St. den 9de Februar 1856. Motiveringen er givet paa ganske andre Steder; der findes navnlig Udtalelser i den foregaaende Rigsdags-session om dette Forhold, skjøndt ikke klare og fremtrædende, men den er vistnok fornemmelig givet i Finantsudvalget; det er sagtens herpaa, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds har tænkt, og han har da troet, at det var her i Salen, at denne Motivering havde fundet Sted (Tscherning: Jeg har givet den her). Jeg beder den ærede Rigsdagsmand undskylde, men jeg har baade igaar og idag haft Rigsdagstidenden for mig, har efterseet den hele Forhandling om Loven af 8de Marts 1856, har gennemgaaet ethvert Punkt deraf og omhyggelig søgt efter Noget, som kunde ligne en Motivering af Bevillingsparagraphen, som først kom ind til 3die Behandling; det har imidlertid ikke været mig muligt at finde Noget derom, men maaskee kan jeg ved den Gjennemgaaen af Rigsdagstidenden, som er stillet i Udsigt mellem os, ubede mig det ærede Medlems Oplysning om, hvor denne Motivering da findes. Dette Punkt spiller imidlertid ikke nogen stor Rolle; Hovedsagen er, at Bevillingsparagraphen dengang først blev indført i en Lov for at supplere den Mangel, som ellers formeentlig vilde finde Sted efter den Forklaring af Grundlovens § 52, som jeg tidligere har anført. Da denne Bevillingsparagraph første Gang fremkom, tilstaaer jeg, at den stillede sig for mig som i og for sig fuldkommen correct, maaskee noget pedantisk,